EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 26 | Actualitzat el 12/12/2016 a les 11:43

Passar-s'ho bé de franc

Â
Fa un parell de mesos "El Periódico" explicava que s'havia estès entre la canalla un joc al qual es jugava amb una ampolla d'aigua mig plena i consistia a llançar-la a l'aire i fer que caigués dreta. Vet aquí tota la història. El cas és que aquesta rucada feia furor i s'havia convertit en un autèntic fenomen. El fet de no ser pare ni tenir un contacte directe amb el món escolar em servia a mi mateix per justificar la meva ignorància absoluta sobre aquella moda que, segons semblava, s'havia estès com una taca d'oli, però també em feia estrany no haver vist cap nano dedicant-se a fer aquells jocs malabars. Fins que un dia, al replà d'entrada del supermercat, em vaig trobar amb uns noiets plenament concentrats a fer volar una ampolla esperant que caigués mantenint l'equilibri. Al cap d'uns quants dies, anant pel carrer, un altre nen s'entusiasmava llançant una ampolla a la vorera, i més tard ho vaig tornar a veure en algun altre lloc. Me'n feia creus.

Algunes setmanes després em vaig trobar amb una amiga meva que és mestra i em va corroborar tot el que deia el diari. Al seu col·legi la febre és tan gran que han hagut de prohibir entrar amb les ampolles d'aigua a classe. Coincideixo amb l'alegria amb què havien rebut aquest fenomen els experts que sortien entrevistats al diari: la seva celebració pel triomf «d'una rutina simple, accessible i aliena a la dictadura tecnològica». Un fenomen però al qual preveien un temps limitat de durada, igual, suposo, com la que va tenir als meus anys juvenils la dèria del io-io o d'altres jocs posteriors, moltes vegades recuperats d'èpoques passades, que de cop i volta tornen i triomfen com si fos una cosa mai vista. Diu un altre amic meu, mestre també, que no s'ha inventat mai cap joguina com la pilota: deixeu-ne una a la vista i no hi haurà nen, ni jove ni gran, que resisteixi la temptació de fer-la botar, de donar-hi una puntada o de jugar amb qui tingui a prop. Però el sistema continua alimentant la necessitat de jocs sofisticats i caríssims que fan anar de corcoll els pares, mentre creen frustració als nens i nenes que no els poden haver. Quina merda de societat. I com m'agradaria que aquest any els Reis només anessin carregats d'ampolles i pilotes per a tots, i que tots es divertissin.